

Rozpis svätých omší, 18. nedeľa cez rok

Pondelok 1.8.	Sv. Alfonz Mária de Ligouri, biskup sviatok	Podhradová	18:00	+ Jozef
		Rozália	16:00	ZBP pre Slávku
Utorok 2.8.	féria	Podhradová	18:00	+ Alžbeta, Michal, Mária, Ľudovít
		Rozália	16:00	+ Ondrej
Streda 3.8.	féria	Podhradová	18:00	+ Alžbeta, Jozef
		Rozália	16:00	ZBP pre Andreu
Štvrtok 4.8.	Sv. Ján Mária Vianey, kňaz féria	Podhradová	18:00	+ Július, Mária, Ján Ondrej a rodičia
		Rozália	16:00	ZBP pre Martu a Viliama
Piatok 5.8.	O Najsvätejšom Srdci Ježišovom <i>Votívna omša</i>	Podhradová	18:00	+ Mária, Andrej
		Rozália	16:00	ZBP pre bohuznámu rodinu
Sobota 6.8.	<i>Omša s platnosťou na nedeľu</i>	Podhradová	18:00	
Nedeľa 7.8.	19. nedeľa cez rok		8:00	+ Anna
		Podhradová	9:00	+ Ján, Terézia
			10:00	ZBP pre Vincenta
		Horný Bankov	14:15	
		Rozália	15:15	Za zosnulých

Farár : JCDr. Marek Ondrej
prokurátor, advokát
Apoštolského Tribunálu Rímskej Roty

Kaplán : Mgr. Michal Bodnár

Duchovný : doc.ThDr. Radoslav Lojan, PhD.
otec Dekan Teologickej fakulty v Košiciach

Farská kancelária
Cesta pod Hradovou III/3037
040 01 Košice
Utorok : 16:00 - 17:00
Štvrtok : 19:00 - 19:30
0948 29 06 07
farnostsvondreja@gmail.com
www.svondreja.sk

Milodar je možné poslať na účet
Pastoračného centra
SK49 0900 0000 0050 4443 9501

Bankový účet Kaplnky sv. Rozálie
SK17 0900 0000 0051 1082 0766

Milodar je možné poslať na účet
Farnosti sv. Ondreja, apoštola
SK43 0900 0000 0050 4444 0094

Bankový účet filiálky Horný Bankov
SK19 0900 0000 0051 1082 1603

Apoštol

Informačný list V.ročník/31/2022
Rímskokatolíckej farnosti sv. Ondreja, Košice
Dobrovoľný príspevok

31.7.2022

18. nedeľa cez rok

Slávili sme sviatok Ježišových starých rodičov Pána

Pápež František v Kanade v utorok povedal: Dnes je sviatok Ježišových starých rodičov; Pán chcel, aby sme sa stretli v takom hojnom počte práve pri tejto príležitosti, ktorá je tak drahá vám i mne. V dome Joachima a Anny spoznal malý Ježiš svojich starých a zažil ich blízkosť, nehu a múdrosť. Spomeňme si aj my na našich starých rodičov a zamyslime sa nad dvoma dôležitými aspektmi.

Prvý: sme deťmi histórie, ktorú si treba chrániť. Nie sme izolovaní jednotlivci, nie sme ostrovy, nikto neprichádza na svet odpútaný od ostatných. Naše korene, láska, ktorá nás očakávala a ktorú sme dostali po príchode na svet, rodinné prostredie, v ktorom sme vyrastali, sú súčasťou jedinečnej histórie, ktorá nás predchádzala a dala nám zrod. Nevybrali sme si ju, ale dostali sme ju ako dar. A je darom, ktorý sme povolani chrániť.

Ako nám totiž pripomenula kniha Sirachovcova, sme «potomstvom» tých, ktorí nás predišli, sme ich «posvätným dedičstvom» (Sir 44,11). Tým dedičstvom, ktorého stredobodom – aj popri chrabrosti či autorite niektorých alebo inteligencii a tvorivosti iných v piesňach či poézii – je spravodlivosť, v tom, že sme verní Bohu a jeho vôli. A práve toto nám odovzdali. Aby sme sa skutočne stotožnili s tým, kým sme a akí sme vzácní, potrebujeme do seba zahrnúť tých, z ktorých pochádzame, tých, ktorí nemysleli len na seba, ale odovzdali nám poklad života. Sme tu vďaka našim rodičom, ale aj vďaka našim starým rodičom, vďaka ktorým sme zažili, že sme na svete vítaní. Často to boli oni, ktorí nás milovali bez výhrad a bez toho, aby od nás niečo očakávali: oni nás vzali za ruku,

keď sme sa báli, uistili nás v temnote noci, povzbudili nás, keď sme za svetla slnka museli čeliť životným rozhodnutiam.

Vďaka starým rodičom sme dostali pohladenie zo strany histórie, ktorá nás predchádzala: naučili sme sa, že dobro, neha a múdrosť sú pevnými koreňmi ľudskosti. V dome starých rodičov mnohí z nás vdychovali vôňu evanjelia, silu viery, ktorá chutí ako domov. Vďaka nim sme objavili rodinnú, domácu vieru; áno, pretože viera sa v podstate odovzdáva týmto spôsobom, odovzdáva sa v materinskom jazyku, odovzdáva sa „v nárečí“, odovzdáva sa prostredníctvom citu a povzbudenia, starostlivosti a blízkosti.

Toto je naša história, ktorú si treba chrániť, história, ktorej sme dedičmi: sme deťmi, pretože sme vnukmi. Starí rodičia do nás vtlačili originálnu pečať svojho spôsobu bytia, dali nám dôstojnosť, dôveru v seba a v druhých. Odovzdali nám niečo, čo sa z nás nikdy nebude dať vymazať, a zároveň nám umožnili byť jedinečnými, originálnymi a slobodnými ľuďmi.

Tak sme sa práve od našich starých rodičov naučili, že láska nikdy nie je nátlak, nikdy nezbavuje druhého človeka jeho vnútornej slobody. Takto Joachim a Anna milovali Máriu a milovali Ježiša; a takto Mária milovala Ježiša - láskou, ktorá nikdy neudúšala ani nebrzdila, ale ho sprevádzala, aby prijal poslanie, pre ktoré prišiel na svet. Snažme sa to naučiť ako jednotlivci i ako Cirkev: nikdy neutláčať svedomie druhých, nikdy neobmedzovať slobodu tých, ktorí sú pred nami, a predovšetkým nech nám nikdy nechýba láska a úcta k ľuďom, ktorí nás predišli a sú nám zverení ako vzácne poklady, ktoré

chránia dejiny väčšie než oni sami.

Uchovávať si tie dejiny, ktoré nám dali zrod, hovorí nám opäť Kniha Sirachovcova, znamená nezahmlievať „slávu“ predkov: nestratiť pamäť, nezabudnúť na dejiny, ktoré zrodili náš život, vždy pamätať na tie ruky, ktoré nás hladili a držali v náručí, pretože práve v tomto zdroji nachádzame útechu vo chvíľach sklúčenosti, svetlo v rozlišovaní, odvahu čeliť životným výzvam.

Ale uchovávať si dejiny, ktoré nás zrodili, znamená tiež vracat' sa vždy do tejto školy, kde sme sa učili lásky a žili ju. Znamená to pýtať sa sami seba zoči-voči rozhodnutiam, ktoré máme dnes urobiť, čo by na našom mieste urobili tí najmärdrejší starci, ktorých sme poznali, čo nám radia alebo by nám poradili i naši starí rodičia a prastarí rodičia.

Drahí bratia a sestry, položme si teda otázku: sme deti a vnuci, ktorí vedia chrániť prijaté bohatstvo? Pamätáme na dobré ponaučenia, ktoré sme zdedili? Rozprávame sa so staršími, venujeme im čas, aby sme ich počúvali? A ešte - v našich čoraz lepšie vybavených, čoraz modernejších a funkčnejších domácnostiach - vieme si vymedziť dôstojný priestor na uchovanie spomienok na nich, osobitné miesto, akýsi malý rodinný pamätník, ktorý nám prostredníctvom obrazov a predmetov, ktoré sú nám drahé, umožní aj pozdvihnúť naše myšlienky a modlitby k tým, ktorí nás predišli?

Uchovali sme si Bibliu a ruženec našich predkov? Modliť sa za nich a v jednote s nimi, venovať čas spomienkam, zachovávať dedičstvo: v tej hmle zabudnutia, ktoré dolieha na naše vrtošivé časy, bratia a sestry, je nevyhnutné dbať o korene, je nevyhnutné starať sa o korene, a tak ako rastie strom, takto sa buduje budúcnosť. Dostávame sa tak k uvažovaniu nad druhým aspektom: okrem toho, že sme deťmi histórie, ktorú treba strážiť, sme aj tvorcami histórie, ktorú treba budovať. Každý z nás môže uznať, že je taký, aký je, so svojimi svetlami a tienmi, podľa lásky, ktorú dostal alebo ktorá mu chýbala. Tajomstvo ľudského života spočíva v tomto: všetci sme niečimi deťmi, ktorí boli niekým zrození a formovaní, no keď sa staneme dospelými, sme tiež povolani byť životodarnými, otcami, matkami a starými

rodičmi niekoho iného. A tak, keď sa pozrieme na to, kým sme dnes, čo chceme so sebou urobiť?

Starí rodičia, z ktorých pochádzame, seniori, ktorí snivali, dúfali a obetovali sa pre nás, nám kladú základnú otázku: akú spoločnosť chcete vybudovať? Toľko sme dostali z rúk tých, ktorí tu boli pred nami: čo chceme zanechať našim potomkom? Živú vieru, alebo len akúsi „vodu z ruží“? Spoločnosť založenú na individuálnom zisku, alebo na bratstve? Svet v mieri, alebo svet vo vojne? Zdevastované stvorenie, alebo stále pohostinný domov?

Nezabúdajme, že tento životodarný pohyb prechádza od koreňov k vetvám, listom, kvetom a plodom stromu. Pravá tradícia sa prejavuje v tomto vertikálnom rozmere: zdola nahor. Dávajme si pozor, aby sme neupadli do karikatúry tradície, ktorá sa nepohybuje po vertikálnej línii - od koreňov k plodom -, ale po horizontálnej línii - dopredu/dozadu -, ktorá nás vedie k mentalite „spiatocníctva“ ako sebeckému útočisku; a ktorá nerobí nič iné, len škatuľkuje súčasnosť a konzervuje ju podľa logiky „vždy sa to robilo takto“.

V evanjeliu, ktoré sme si vypočuli, Ježiš hovorí učeníkom, že sú blahoslavení, pretože môžu vidieť a počuť to, po čom mnohí proroci a spravodliví mohli len túžiť (porov. Mt 13,16-17). Mnohí totiž uverili v Boží prísľub o príchode Mesiáša, pripravili mu cestu a ohlásili jeho príchod. Teraz, keď Mesiáš prišiel, sú však tí, ktorí ho môžu vidieť a počuť, povolaní prijať ho a ohlasovať. Bratia a sestry, platí to aj pre nás. Tí, ktorí nás predišli, nám odovzdali vášň, silu a túžbu, oheň, ktorého znovuzrozenie je na nás. Nejde o to, aby sme uchovávali popol, ale aby sme znovu roznieťli oheň, ktorý oni zapálili. Naši starí rodičia a naši seniori si želali vidieť spravodlivejší, bratskejší a solidárnejší svet a bojovali, aby nám darovali budúcnosť. Teraz je na nás, aby sme ich nesklamali.

Opierajúc sa o nich, o našich starších, ktorí sú našimi koreňmi, je na nás, aby sme prinášali ovocie. My sme vetvy, ktoré musia rozkvitnúť a zasiať do dejín nové semená. Položme si teda niekoľko konkrétnych otázok: Zoči-voči dejinám spásy, ku ktorým patrí, a zoči-voči tým, ktorí ma predišli a milovali, čo robím ja? Mám jedinečnú a nenahraditeľnú úlohu v

dejinách: akú stopu po sebe zanechávam, čo zanechávam tým, ktorí ma nasledujú, čo zo seba dávam?

Často hodnotíme život na základe peňazí, ktoré zarábame, na základe kariéry, ktorú sme dosiahli, na základe úspechu a pozornosti, ktorú dostávame od druhých. Toto sú však neplodné kritériá. Otázka znie: tvorím, dávam zrod životu? Vnášam do dejín novú a obnovenú lásku, ktorá tam predtým nebola? Ohlasujem evanjelium tam, kde žijem, slúžim niekomu nezištné, tak ako to mne robili tí, ktorí ma predišli? Čo robím pre svoju cirkev, pre svoje mesto a pre spoločnosť? Bratia a sestry, je ľahké kritizovať, no Pán nechce, aby sme boli len kritikmi systému, nechce, aby sme boli uzavretí, nechce, aby sme boli „spiatocníci“, ako to hovorí autor Listu Hebrejom, ale aby sme boli tvorcami nových dejín, tkáčmi nádeje, budovateľmi budúcnosti, tvorcami pokoja.

Nech sa za nás Joachim a Anna prihovárajú: nech nás pomáhajú vážiť si dejiny, ktoré nám dali zrod a budovať

Mohlo by Vás zaujímať - Frekvencia

Máš vek 15 a viac a rád tráviš čas v prírode? Máme tu niečo pre teba! Pešia púť z Prešova do Levoče. Poď s nami stráviť tri dni plné zábavy, prírody, chôdze a modlitby. Primárnym cieľom je cez túto obeť vzdať Bohu vďaka a chválu za uplynulý školský rok a vyprosiť si milosť do toho nového. Tak neváhaj a pridaj sa. Od 27. do 29. augusta, trasa Prešov - Levoča. Cena je 25 € pri platbe vopred, 27 € pri platbe na mieste. Viac informácií a prihlasovanie nájdeš na acmko.sk.

Farské oznamy

- Dňa 2.8. možno získať vo všetkých farských kostoloch, bazilikách a katedrálach úplné odpustky. Skutok predpísaný k získaniu odpustkov je návšteva kostola spojená s modlitbou Pána a vyznaním viery (Otče náš + Verím v Boha). Okrem toho treba splniť sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel sv. Otca.
- Večeradlo bude v sobotu 6.8. sa začína o 17:00.
- Farská kancelária bude v mesiacoch júl a august otvorená po sv. omši.
- Adorácia bude: Pondelok a utorok, streda, piatok od 17:00, štvrtok po sv. omši do 19:00.
- Sviatosť zmierenia vysluhuje: Pondelok, utorok, streda a piatok od 17:00, štvrtok a sobota od 17:30.
- V piatok pán kaplán navštívi chorých.
- Deti na 1 sv. prijímanie je potrebné prihlásiť do 15.8.2022.

Milodary

Na Pastoračné centrum : bohuznáma na PC 100 €, 10 €.

Na kostol : bohuznáma 50 € .

Úprimne ďakujeme za Vašu podporu!

Veľmi ďakujeme všetkým darcom, ktorí finančne podporujú našu farnosť a pastoračné centrum!

dejiny ako životodarné. Nech nám pripomínajú duchovný význam úcty k našim starým rodičom a seniorom, aby sme si cenili ich prítomnosť pre budovanie lepšej budúcnosti. Budúcnosti, v ktorej starí ľudia nebudú skartovaní, keďže z hľadiska funkčnosti „už nie sú potrební“. Budúcnosti, ktorá nebude posudzovať hodnotu ľudí len podľa toho, koľko vyprodukujú. Budúcnosti, ktorá nebude ľahostajná k tým, ktorí sú už v pokročilom veku a potrebujú viac času, počúvania a pozornosti. Budúcnosti, v ktorej sa už u nikoho nebude opakovať história násilia a marginalizácie, akú zakúsili naši domorodí bratia a sestry. Je to budúcnosť, ktorá je možná, ak s Božou pomocou nepretrhneme puto s tými, ktorí nás predišli, a budeme živiť dialóg s tými, ktorí prídu po nás: mladí a seniori, starí rodičia a vnúčatá, spoločne. Poďme vpred spoločne, snívajme spoločne. A nezabudnime na Pavlov radu svojmu učeníkovi Timotejovi: pamätaj na svoju matku a na svoju babičku.

František PP